Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 6,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οἰδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ον *Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰανουαρίου 1911* *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 9*

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ὁ Γιαννάκης εἶνε οἰκότροφος εἰς ἓν σχολεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ γονεῖς του, εὔποροι ἄνθρωποι, κατοικοῦν εἰς ἕνα χωρίον, ὅπου βέβαια λύκεια δὲν ὑπάρχουν. Κ' ἐπειδὴ θέλουν νὰ ἐκπαιδευθῇ καλὰ ὁ Γιαννάκης των, γι' αὐτὸ τὸν ἔστειλαν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν περασμένον Σεπτέμβριον καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἀλλὰ ἦλθαν αἱ ἑορταὶ καὶ τὰ μαθήματα θὰ διεκόπτοντο δεκαπέντε ἡμέρας. Οἱ γονεῖς τοῦ Γιαννάκη ἔγραψαν εἰς τὸν διευθυντὴν νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς ἕνα συγγενή των, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπήγαινε νὰ κάμῃ Χριστούγεννα εἰς τὴν πατρίδα. Καὶ ἔτσι ὁ Γιαννάκης —τί χαρά του! — ἐπέρασε τὰς μακρὰς διακοπὰς εἰς τὸ χωριὸ τοῦ, πλησίον τῶν γονέων του.

Εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα. Ὁ Γιαννάκης πρέπει νὰ γυρίσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ κλεισθῇ πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ βαλίζα του, ἕτοιμη, δεμένη, κατέβηκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του καὶ περιμένει εἰς τὴν ἐξώπορταν, εἰς τὸν διάδρομον τῆς εἰσόδου. Εἶνε βράδυ. Τὸ πρωὶ θὰ φύγῃ...

Ὁ Γιαννάκης, φυσικά, εἶνε λυπημένος. Ἀπεχαιρέτησε τοὺς μικρούς του φίλους, τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς γείτονας. Ἐχαίδεψε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν Ἀράπην, τὸν σκύλον τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσον. Ἐπῆγε ἀκόμη νὰ προσφέρῃ, μὲ πολὺ τεντωμένον χέρι, ἕνα τελευταῖον ρόβολον ζάχαρι εἰς τὸν Ψαρῆν, τὸ ὡράϊον ἄλογον τοῦ πατέρα του.

Ὅλ' αὐτὰ τοῦ προξενοῦν τόσην μελαγχολίαν, ὥστε τοῦ ἔρχεται νὰ κλάψῃ.

Δειπνοῦν γρήγορα — γρήγορα, διότι ἀπόψε πρέπει νὰ κοιμηθοῦν ἐνωρίς, διὰ νὰ ξυπνήσουν τὸ πρωὶ εἰς τὰς πέντε. Καὶ εἰς τὸ χωριὸ ἀκόμη, τὸν χειμῶνα, τὸ ξύπνημα ἀπὸ τὰς πέντε εἶνε κάπως δύσκολον...

Ὁ Γιαννάκης εἶνε τώρα εἰς τὸ κρεββάτι του. Κυττάζει τὰ κυανᾶ λουλούδια τῆς κουρτίνας, ποὺ εἶνε ἀπὸ διάφαν, τὰς εἰκόνας εἰς τὸν τοῖχον, — χρωματιστὰς λιθογραφίας ποὺ παριστάνουν σκηνὰς ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν, — καὶ τὸ μικρὸ τὸν τραπεζάκι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε. Τετράδια καὶ βιβλία τὰ ἐσήκωσεν ὅλα... Ἀφίνει ἕνα δυνατὸν στεναγμὸν καὶ ἀποκοιμιέται.

Εὐθὺς τότε ἀρχίζει ὁ ἐφιάλτης.

Εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας. Βλέπει τὸ σχολεῖον του. Ὁ ἐπιστάτης ὄρθιος παρὰ τὴν θύραν, οἱ διάδρομοι γυμνοὶ καὶ σκοτεινοί, οἱ καθηγηταὶ ἕτοιμοι νὰ φύγουν, συνομιλοῦντες μεταξύ των ἢ μὲ γονεῖς ποὺ ἦλθαν νὰ ἐρωτήσουν πῶς πηγαίνουν τὰ παιδιά των. Εἶνε βράδυ. Ἀλλ' ἀμέσως γίνεται πρωί, παρουσιάζεται ἡ τάξις γεμάτη καὶ ἀρχίζει τὸ μάθημα.

— Γιαννάκη, γραμματική! Πότε τὰ εἰς ὁ τ ε ρ ο ς καὶ ὁ τ α τ ο ς γράφονται μὲ ὦμέγα; Ποία εἶνε ἡ ρίζα τοῦ ε ἶ μ ι;

Δὲν ξέρει πιὰ λέξι! Ἀκούει ρίζας, καὶ βλέπει ἐμπρός του... τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ποὺ ἐξέσκαπτεν εἰς τὸ περιβόλι. Αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὀρθοῦται ἐνώπιόν του τρομερὸς καὶ φοβερός, λέγων ὅτι εἶνε ἕνας μεγάλος ποιητής, ποὺ ὀφείλει νὰ τὸν ἐννοῇ. Τὰ ρήματα πιάνονται μὲ τὰς ἀντωνυμίας, καὶ μέσα εἰς τὸν καυγᾶν πετιοῦνται τρίγωνα, τετράγωνα, κύκλοι, πυραμίδες, παραλληλεπίπεδα, μὲ μικρὰ γράμματα εἰς ὅλας των τὰς γωνίας. Νὰ καὶ τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὁ ἅγιος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν. Αὐτὸς τὰ ξέρει ὅλα, διότι

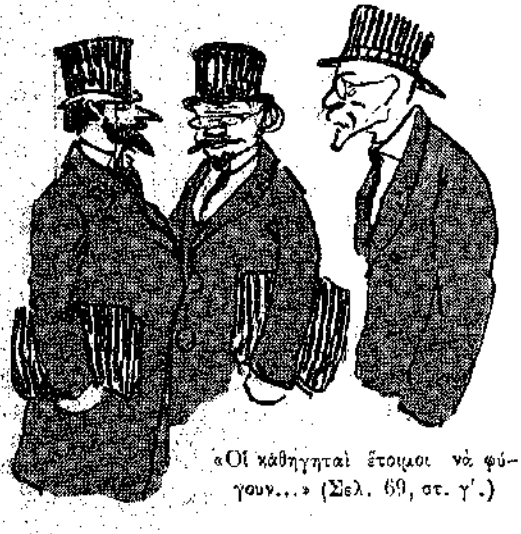

«Οἱ καθηγηταὶ ἕτοιμοι νὰ φύγουν...» (Σελ. 69, στ. γ'.)

ἔχει ἐμπρός του τὸ βιβλίον ἀνοικτὸν καὶ στέκεται μέσα εἰς τὰ παράξενα σχήματα σαν δαμαστὴς μέσα εἰς θηρία.

Νὰ καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία, ἡ ρωμαϊκὴ ἱστορία, ἡ ἱστορία τοῦ μεσαίωνος, καὶ κῶν νεωτέρων χρόνων. Πόσαι ἱστορίαι! Καὶ πρέπει κανεὶς νὰ τὰς ξεύρῃ ὅλας! Νὰ καὶ ἡ λατινικὴ γλῶσσα, νὰ καὶ ἡ γαλλική, νὰ καὶ ἡ γερμανική. Τὰ ρήματα τοῦ Ὁμήρου χορεύουν μὲ τὰ ρήματα τοῦ Βιργιλίου, τοῦ Ρακίνα, τοῦ Γκαῖτε. Εἶνε φοβερόν!

Μέσα εἰς τὰ φαντάσματα ποῦ τὸν τρομάζουν, ἀκούει πάντα τὴν φωνὴν ποῦ τοῦ λέγει:

— Μὰ δὲν ξέρεις τίποτα! Τί ἔκανες τόσες ἡμέρες στὸ σπίτι σου; Ἔτσι θὰ δώσῃς μεθαύριο ἐξετάσεις; ἔ;!

Καὶ ἔρχεται ἔπειτα τὸ φρικτὸν δραμα τῶν ἐξετάσεων. Ἕνας χανδρὸς ἐξεταστής, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, διατάσσει: «Ἄνοιξε τὸν Ξενοφῶντα εἰς τὴν σελίδα 18, καὶ μετάφρασε!» Καὶ ὁ Γιαννάκης δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ οὔτε νὰ διαβάσῃ...

Τώρα θὰ βγοῦν τἀποτελέσματα. Ὁ Γιαννάκης ἀκούει ὅτι ἀπερρίφθη καὶ... ἐξυπνᾷ.

«Σὰν δαμαστὴς μέσα εἰς θηρία...»
(Σελ. 70, στ. α'.)

Μία ἀκτὶς τῆς σελήνης φωτίζει τὴν κουρτίνα μὲ τὰ κυανᾶ λουλούδια.

Ὁ Γιαννάκης βλέπει πάλιν τὴν κάμαρά του. Ἤτο ἐφιάλτης!

Ὄχι, συλλογίζεται, δὲν φοβοῦμαι νὰ ξαναγυρίσω στὸ σχολεῖο· ἀπεναντίας θὰ τὸ ξαναιδῶ μὲ χαρά· μόνον οἱ ἀκνηροὶ φοβοῦνται τὴν ἐργασία.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΦΥΣΙΚΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,,

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ:—Ἂν ἐφοροῦσε φωκόλ, πόσους πῆχες λινὸ θὰ ἐχρειάζετο;

Ο ΕΛΕΦΑΣ:—Ἂν ἐφύτευε τὰ πόδια του, σίγουρα θὰ ξεπετοῦσαν φύλλα καὶ κλάδια. Ἀλλὰ πῶς ἕνα βουνὸ στηρίζεται σὲ τέσσερες κορμοὺς δένδρων;

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ:—Δάγκασέ με, πιὲ τὸ αἷμά μου, φάγε με, ἀλλὰ μὴ μὲ σφυρίζῃς!...

(Μίμησις)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΤΟΡΓΗ

Ἀγαπητοί μου,

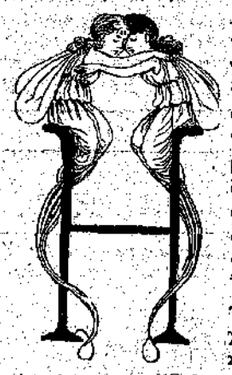

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ τῶν Ἀθηνῶν ἀνεκάλυψεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἕνα φοβερὸν κακούργημα. Θὰ τὸ ἐμάθατε ἴσως, διότι ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἐδιάβασε μὲ φρίκην εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἀπὸ ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀραχώβης ἐβγαιναν κλάμματα δυνατὰ καὶ συνεχῆ. Ὁ διερχόμενος χωροφύλαξ ἐσταμάτησε καὶ εἰσῆλθε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Ἐκεῖ δὲ εὑρέθη πρὸ θεάματος ἀπαισίου. Ἕνα κοριτσάκι ὡς δεκατριῶν χρόνων, κάτισχνον, κουρελιασμένον, ἐλεεινόν, ἦτο δεμένον εἰς τὰ κάγγελα τῆς σκάλας. Τὸ ἠρώτησε καὶ τὸ κοριτσάκι κλαῖον ἀπεκρίθη, ὅτι οἱ γονεῖς του τὸ εἶχαν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Διηγήθη ὅτι τὸ ἐβασάνιζαν, τὸ ἔδερναν ἐπὶ συχνὰ καὶ τὸ ἄφιναν νηστικὸν δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρας. Μία γειτόνισσα τὸ ἐλυπεῖτο καὶ τοῦ ἐπέτρεψεν ὀλίγον ψωμί, ἀλλοιώτικα θὰ πέθαινε τῆς πείνας... Ὁ χωροφύλαξ τὸ ἔλυσε καὶ τὸ παρέλαβεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐκεῖ ἡ μικρὰ μάρτυς ἐπανέλαβε τὴν ἱστορίαν της. Ὁ ἀστυνόμος ἐκάλεσε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς γειτόνας καὶ τὸ πρᾶγμα ἐβεβαιώθη. Ἀπεδείχθη μάλιστα καὶ τὸ παράδοξον αὐτό. Ἐνῶ τὸ κοριτσάκι δὲν ἔχει μητέρα, ἀλλὰ μητρυιάν, τὰ βασανιστήρια δὲν τοῦ τὰ ἔκαμνεν ἡ μητρυιά του, ἀλλὰ ὁ πατέρας του ὁ φυσικός! Αὐτὸς ἤθελε νὰ τὸ «ξεκάμῃ», ἡ δὲ μητρυιά του, φοβουμένη τὸν θυμόν του, ἐσιωποῦσεν. Ἔτσι ἀπὸ τοὺς «γονεῖς»; ἐπροφυλαχίσθη μόνον ὁ κακὸς πατέρας, διὰ νὰ διπασθῇ καὶ νὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Ἡ φοβερὰ αὐτὴ τραγῳδία γεννᾷ πολλὰς ἀπορίας. Καὶ πρῶτα πρῶτα βέβαια θὰ ἐρωτήσετε: Ὑπάρχουν λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον τόσον κακοὶ γονεῖς, τόσον σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι πρὸς τὰ ἰδιά των τὰ παιδιά; Φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀθηναίου αὐτοῦ δὲν εἶνε μοναδικόν. Καὶ ἄλλα παρόμοια ἐγκλήματα ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἄλλοι πατέρες ἐδικάσθησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν, διότι ἐβασάνιζαν τὰ παιδιά των. Σχετικῶς ὅμως τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἶνε σπάνια, ἐξαιρετικά. Θὰ ἔλεγε δὲ κανείς, ὅτι ἐπιτήδες ὁ Θεὸς τὰ ἐπιτρέπει καμμίαν φορὰν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ βλέπουν τὰ παιδιὰ τί πολύτιμος θησαυρὸς εἶνε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα καὶ διὰ νὰ ἀγαποῦν ἀκόμη περισσότερον καὶ νὰ λατρεύουν τοὺς καλοὺς των γονεῖς.

Ἐγὼ τουλάχιστον, ἀγαπητοί μου, ὅταν ἤμουν μικρὸς καὶ ἤκουα κάποτε ὅτι ἕνας πατέρας σκοτώνει στὸ ξύλο τὸν υἱόν του ἢ μία μητέρα ἀφίνει νηστικὴν τὴν κόρην της, αἰσθανόμουν ναυξάνεται ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τοὺς καλοὺς μου γονεῖς, ποῦ μὲ ἀγαποῦσαν τόσον, ποῦ ἔτρεμαν δι' ἐμέ, ποῦ μ' ἐπροφύλαγαν μὲ τόσην στοργὴν ἀπὸ κάθε κακόν, ποῦ ἐγίνοντο θυσία διὰ τὴν εὐτυχίαν μου, ποῦ δὲν ἐλυποῦντο χρήματα διὰ τὴν καλὴν τροφήν μου, τὴν ἐνδυμασίαν μου, τὴν ἐκπαίδευσίν μου, ποῦ μ' ἐτιμωροῦσαν ἐλαφρότερα πάντοτε ἀπὸ τὰ σφάλματα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέπιπτα, ποῦ μ' ἐσυγχωροῦσαν τὰς περισσοτέρας φοράς, ποῦ ἐπερνοῦσαν ἄγρυπνοι ὁλοκλήρους νύκτας ἐπάνω μου ὅταν ἤμουν ἀσθενής, ποῦ ἔκλαιαν ἀπὸ τὴν χαρὰν των εἰς τὸ παραμικρότερόν μου εὐτύχημα καὶ ἀπὸ τὴν λύπην των εἰς τὸ παραμικρότερόν μου πάθημα. Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι τὸ ἴδιον θὰ αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς, ὁσάκις ἀκούετε διὰ τοὺς σκληροὺς καὶ ἀπανθρώπους γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς ἀντίποδας τῶν ἰδικῶν σας, καὶ δοξάζετε τὸν Θεόν, διότι σᾶς τοὺς ἐχάρισε τέτοιους, καλοὺς, φιλοστόργους, καὶ μαζὶ των τὴν μεγαλητέραν εὐτυχίαν ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα παιδὶ εἰς τὸν κόσμον!...

Ὅλοι οἱ γονεῖς εἶνε φιλόστοργοι, ὅλοι λατρεύουν τὰ παιδιά των, καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ὀλιγώτερον τὸ δείχνουν. Εἶνε νόμος τῆς φύσεως αὐτός, θέλημα Θεοῦ. Τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ κάθε γένος ζώων θὰ κατεστρέφετο, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐνεφύτευεν εἰς τὰς καρδίας τῶν μητέρων καὶ τῶν πατέρων τὴν ἰσχυροτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα των. Διὰ νὰ μεγαλώσουν τάδύνατα πλάσματα, ἔχουν ἀνάγκην τόσων φροντίδων, τόσων περιποιήσεων, κόπων, θυσιῶν, ὥστε μόνον μία μεγάλη στοργὴ θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Καὶ τὴν στοργὴν αὐτὴν τὴν θαυματουργὸν ἔχουν φύσει οἱ γονεῖς. Ἂν θέλετε μάλιστα, ἀκόμη καὶ τὸ ἀκατανίκητον ἐκεῖνο γόητρον, τὸ θέλγητρον ποῦ ἔχουν τὰ βρέφη, τὰ νήπια, τὰ μικρὰ παιδιά, ὥστε νὰ τὰ γαπᾶνε ἀκόμη καὶ οἱ ξένοι, ὁ Θεὸς τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες, διὰ νὰ εὑρίσκουν τάδύνατα πλάσματα συμπάθειαν καὶ προστασίαν. Δι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἀκόμη χάνουν τὰ μικρὰ τοὺς γονεῖς των, εὐκολα εὑρίσκουν ἄλλους ποῦ ὁπωσδήποτε τοὺς ἀντικαθιστοῦν. Ἀλλ' ἀφοῦ καὶ οἱ ξένοι ἀγαποῦν ἕνα παιδὶ σὰν ἰδικόν των, καὶ τὸ περιποιοῦνται, καὶ τὸ εὐεργετοῦν, καὶ τὸ προστατεύουν εἰς τὴν ζωήν, φαντασθῆτε πόσον τὸ αἴσθημα αὐτὸ εἶνε ἰσχυρότερον εἰς τοὺς ἰδίους του γονεῖς καὶ πόσον

παρὰ φύσιν εἶνε ἡ πρὸς τὰ τέκνα σκληρότης καὶ ἀπανθρωπία μερικῶν ἐξαιρετικῶν γονέων!

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ. Οἱ ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ γονεῖς ποῦ βασανίζουν τὰ παιδιά των, εἶνε παρὰ φύσιν. Δὲν εἶνε σωστοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἐκφυλοι, ἄρρωστοι. Ὅπως μερικοὶ κακοῦργοι, τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσωμεν ἄλλως τὰ ἄνευ λόγου καὶ σκοποῦ φοβερὰ ἐγκλήματα. Εἶνε παρατηρημένον ἔξαφνα, ὅτι οἱ ἀλκοολικοὶ βασανίζουν συνήθως τὰ παιδιά των καὶ ἀντὶ στοργῆς αἰσθάνονται πρὸς αὐτὰ μῖσος ἐξωτικώσεως. Ἀλλ' εἶνε σωστὸς ἄνθρωπος ἕνας δυστυχὴς ἀλκοολικός;

Ἔτσι εἰμπορεῖομεν νὰ ἐξηγήσωμεν διάφορα φαινόμενα, ποῦ ἐκ πρώτης ὄψεως μᾶς φαίνονται τόσον καταπληκτικά, ὥστε μᾶς κάμνουν ναμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς φύσεως. Ἀλλ' ἔχομεν ἄδικον. Ποτὲ μία σπανία ἐξαίρεσις δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμνῃ... νὰ βλασφημῶμεν. Ἂς ἀποβλέπωμεν εἰς τὸ συνήθως, τὸ κατὰ κανόνα καὶ κατὰ φύσιν γινόμενον, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον ὡραῖον, τόσον ἀγαθὸν!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΟΥΛΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, παὶς τοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, γράφει εἰς Ἰταλίας τὰς ἐντυπώσεις του πρὸς τὸν χορωδιδάσκαλον Δεπρεὼ εἰς Παρισίους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τῷ διηγεῖται, ὅτι μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ στρατόπεδον, ὁ Βοναπάρτης τὸν ἠρώτησε ἂν ἦτο εὐχαριστημένος ἐκεῖ, ὁ δὲ μικρὸς τῷ ἀπήντησεν ὅτι βιάζεται νὰ φθάσουν εἰς τὸ Μιλάνον, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μεγάλην χορεύτριαν Ζαρίνη καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ τὰ σκαρπίνια της διὰ τὴν φίλην του Λευκοθέαν. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἐξακολουθεῖ:*

«Τότε ὁ Βοναπάρτης μ' ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ ἔδειξεν ἕνα μικρὸν ποταμὸν ποῦ περνᾷ κοντὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὑρισκόμεθα καὶ ποῦ ὀνομάζεται Ἄδδας, καὶ μοῦ εἶπε:

«—Ὀπίσω ἀπὸ τὸν ποταμὸν αὐτὸν εὑρίσκονται πενήντα χιλιάδες Αὐστριακοὶ ποῦ θέλουν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ φθάσωμε στὸ Μιλάνο σύν!

«Καὶ ἔφυγε γελῶν.

«Εἶνε πράγματι δυσάρεστον ὅτι οἱ κακοὶ Αὐστριακοὶ ἔβαλαν στὸ νοῦ τους νὰ μᾶς ἐμποδίσουν· ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ; Πολὺ ἐνοχλητικοὶ τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ Κάτζερλιτς (αὐτοκρατορικοί), ὅπως τοὺς λέγουν ἐδῶ οἱ στρατιῶταί μας, καὶ εὐχομαι νὰ τοὺς τσακίσῃ ὁ Βοναπάρτης, διὰ νὰ μάθουν νὰ μὴ φυτρώνουν ἐκεῖ ποῦ δὲν τοὺς σπέρνουν.

«Ἄλλως τε ὅλοι λέγουν ὅτι ὁ στρατηγός μας εἶνε πολὺ ἄξιος καὶ ἐλπίζω, ὅτι εἰς τὸ προσεχές μου γράμμα θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς γράψω πλέον εὐχάριστα διὰ τὰ σκαρπίνια τῆς Λευκοθέας.

Πῆτε της ἐν τούτοις ὅτι θὰ τὰ ἔχῃ, ἔστω καὶ ἂν προκειται νὰ ὑπάγω νὰ τὰ ζητήσω περνῶν μόνος μου μέσα ἀπὸ τοὺς πενήντα χιλιάδες Αὐστριακούς. Δὲν τοὺς φοβοῦμαι ἐγὼ τοὺς Κάτζερλιτς!

«Σᾶς ἀσπάζομαι μὲ σεβασμὸν καὶ μὲ ἀγάπην,

«Ὁ μαθητής σας
«*Λουδοβίκος*»

***

Ὁ Λουδοβίκος, παὶς τοῦ στρατοῦ, πρὸς τὸν πολίτην Δεπρεώ, χορωδιδάσκαλον, ὁδὸς Βανταδούρ, εἰς Παρισίους.

«Ἀγαπητέ μου διδάσκαλε! Καὶ ὅμως εἰμεθα εἰς τὸ Μιλάνον! Ἀλλ' εἶνε τόσα πράγματα, ποῦ πρέπει νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ κατὰ τάξιν καὶ λεπτομερῶς!

«Παραδείγματος χάριν, πῆτε ἀμέσως εἰς τὴν Λευκοθέαν ὅτι ἐπῆρα τὰ σκαρπίνια. Δὲν εἶνε πολὺ εὔμορφα, τὰ ἔχω ὅμως εἰς τὸν σάκκον μου. Ἀκοῦστε τώρα πῶς κατώρθωσα νὰ τὰ πάρω.

«Τὴν 11 Μαΐου ἐφθάσαμε ἀπέξω ἀπὸ κάποιαν πόλιν ποῦ λέγεται Λόδι, καὶ ποῦ εὑρίσκεται εἰς τὰς ὄχθας ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ. Οἱ Αὐστριακοὶ ἦσαν εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ περάσωμεν.

«Καθὼς σᾶς ἔγραψα καὶ τὴν ἄλλην φοράν, οἱ Κάτζερλιτς αὐτοὶ ἤρχισαν νὰ μὲ πειράζουν φοβερά· γι' αὐτὸ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ καθήσω ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς μάχης εἰς τὰ στρατόπεδον, καθὼς μᾶς εἶχαν διατάξῃ. Μόλις ἐκτύπησαν αἱ σάλπιγγες ἐμπρός, ἐγὼ ἄρισα τὸν λοχίαν Πιλοῦ καὶ ἔτρεξα ἴσα εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἔλεγα μέσα μου: Ἂν τὸ φέρῃ ὁ διάβολος καὶ βρῶ κατα γῆς κανένα τουφέκι, ξεύρω τώρα νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, καὶ ἔτσι θὰ κτυπήσω ἐγὼ ποὺς καταραμένους αὐτοὺς Αὐστριακοὺς ποῦ μ' ἐμποδίζουν νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω τὰ σκαρπίνια τῆς Λευκοθέας.

«Ἡ καλή μου τύχη μ' ἔφερε σὲ καλὸ μέρος· δηλαδὴ μπροστὰ 'ς ἕνα διαβολογεφύρι, τὸ ὁποῖον μὲ κάθε θυσίαν ἔπρεπε νὰ περάσω. Τὸ γεφύρι αὐτὸ εἶχε μῆκος ἑκατὸν ὀργυιῶν. Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ἐκεῖ τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ πολὺ φυσικά, διότι οἱ ἐχθροί, ποῦ ἀγαποῦν, φαίνεται, τὴν καθαριότητα, τὸ ἐσάρωναν διαρκῶς μὲ τουφεκιὲς καὶ μὲ κανονιές.

«— Νὰ παρ' ἡ ὀργή! ἐσυλλογίσθηκα· ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φθάσω πολὺ γρήγορα στὸ Μιλάνο!...

«Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ἐσυλλογίζετο καὶ ὁ Βοναπάρτης, γιατὶ τὸν ἔβλεπα, ς' ἕνα μικρὸ ὕψωμα, νὰ κυττάζῃ μὲ τὰ γυαλιά του ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

«Σὲ λίγο βρῆκα ὅ,τι ἤθελα, δηλαδὴ ἕνα ὡραῖο τουφέκι, τὸ ὁποῖον ἐπῆρα ἀπὸ τὸ πλευρὸν ἑνὸς στρατιώτου, σκοτωμένου ἐλεῖ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου. Καὶ ἐνῶ δὲν ἤξευρα εἰς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶ, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ὅπλον μου, εἶδα ἕνα τάγμα γρεναδιέρων νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ γεφῦρι, ὁδηγούμενον ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Βοναπάρτη.

«Ὅσον ἐχθρός μου καὶ ἂν εἶνε, δὲν εἰμπορῶ νὰ μὴν ὁμολογήσω ὅτι εἶνε ξεφτέρι μονάχο!

«Ἐχώθηκα μὲ τὸ τουφέκι μου ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ τάγμα. Οἱ στρατιῶται δὲν μὲ ἤθελαν μαζί των καὶ μοῦ ἔλεγαν νὰ φύγω, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐπιμείνουν εἰς αὐτό. Μόλις ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, ποῦ μᾶς ἐπροφύλατταν, μᾶς ὑπεδέχθη χάλαζα μυδραλλίων τόσον πυκνή, ὥστε ὁ Βοναπάρτης μᾶς διέταξε νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν καὶ νἀνασυνταχθῶμεν.

«Ἐπιστρέψαμεν λοιπὸν εἰς τὸ μέρος ἀφ' ὅπου εἴχαμεν κινήσῃ, δηλαδὴ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ μικροῦ λόφου, καὶ ἐνῶ ἑτοιμαζόμεθα πάλιν νὰ φύγωμεν, ἤκουσα τὸν στρατηγὸν νὰ φωνάζῃ, δείχνων ἕνα πρᾶγμα ποῦ φαίνετο χάμω, κοντὰ εἰς τὸ γεφῦρι:

«—Μοῦ ἔπεσαν τὰ γυαλιά μου!

«Ἐσυλλογίσθηκα τότε, ὅτι χωρὶς γυαλιά, δηλαδὴ τηλεσκόπιον, ὁ Βοναπάρτης δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ καλὰ τὰς κινήσεις τῶν Αὐστριακῶν, καὶ αὐτὸ θὰ ἐγίνετο αἴτια νὰ χάσωμεν τὴν μάχην καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Μιλάνον.

«Τότε, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ περισσότερον, ἄρχισα νὰ τρέχω, διὰ νὰ σηκώσω τὰ γυαλιὰ τοῦ στρατηγοῦ.

«Καθὼς ἔτρεχα, ἤκουα τσαῦτιά μου ἕνα σφύριγμα ποῦ δὲν ἤξευρα τί εἶνε, καὶ ἔβλεπα στὰ πόδια μου σκόνην καὶ τρυπίτσες παντοῦ. Φαίνεται ὅτι ἦσαν σφαῖρες· μὲ τὴν γρηγοράδα ὅμως ποῦ ἔτρεχα, ποῦ νὰ μὲ φθάσουν!

«Ἔφθασα ἔτσι ὡς τὸ μέρος, ὅπου εὑρίσκοντο τὰ γυαλιά, ἔσκυψα, τὰ πῆρα, καὶ τρέχοντας πάλιν ἐγύρισα εἰς τὸν λόφον.

«Ὅλοι οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκύτταζαν ὅταν, λαχανιασμένος καὶ ἱδρωμένος, ἔπεινα τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὸν Βοναπάρτην.

«Ἀλλὰ κρίμα! τὴν ὥραν ποῦ τοῦ τὸ ἔδιδα, ἄκουσα κρότον σπασμένου γυαλιοῦ. Φαίνεται ὅτι τὸ εἶχε διαπεράσῃ καμμία σφαῖρα. Φοβισμένος, ἐπερίμενα νὰ μὲ μαλλώσῃ ὁ στρατηγός, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν, μοῦ ἔδωσε μιὰ μπατσίτσα στὸ μάγουλο καὶ μοῦ εἶπε γελαστός:

«—Σ' ἀρέσει τώρα μικρέ, τὸ στραπιωτικὸν ἐπάγγελμα;

«—Ὄχι, στρατηγέ, ἀπεκρίθην, ἀλλὰ πρέπει νὰ μποῦμε στὸ Μιλᾶνο.

«—Ἂς μποῦμε λοιπόν, ἐμπρός! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης.

«Καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γρεναδιέρων του, ἐπροχώρησε πάλιν καὶ ἔρθασεν εἰς τὸ γεφῦρι.

Τὸ ἐπέρασαν τροχάδην. Συγχρόνως τὸ ἱππικὸν ἐπερνοῦσε τὸ ποτάμι ἀπὸ τὸ ρηχότερον μέρος, καὶ ἔτσι οἱ Αὐστριακοὶ ἐπεριεκυκλώθησαν.

«Ἐκερδίσαμεν τὴν μάχην τοῦ Λόδι, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθαμεν εἰς τὸ Μιλᾶνον.

«Ἄ, κύριε Δεπρεώ! ὅσον καὶ ἂν δὲν θέλῃ νὰ γίνῃ κανεὶς στρατιωτικός, ὅσον καὶ ἂν προτιμᾷ τὴν εὐγενῆ τέχνην τοῦ χοροῦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ χαίρεται, νὰ μὴν ἐνθουσιάζεται, ὅταν βλέπῃ ἕνα νικηφόρον στρατόν, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ μέρος, νὰ εἰσέρχεται θριαμβευτικῶς εἰς τὴν κατακτηθεῖσαν πόλιν!

«Ἐννοεῖτε ὅμως, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχασα καιρόν. Μόλις ἐπεράσαμεν τὸν μεγάλον δρόμον τοῦ Μιλάνου, ἄφισα τὸ σύνταγμα καὶ ἠρώτησα ἕναν Μιλανέζον ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον.

«Ἐκεῖ μοῦ εἴπατε ὅτι θὰ εὕρισκα τὴν μεγάλην χορεύτριαν. Τὸ θέατρον ὅμως, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις κατώρθωσα νὰ εὕρω, ἦτο κλειστόν. Ἔκαμα τότε τὸν γῦρον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κτιρίου, καὶ ἀνεκάλυψα μίαν χαμηλὴν πορτούλαν. Ἦτο ἡ κατοικία τοῦ φύλακος, ἀλλὰ κλειστὴ καὶ αὐτή. Θέ μου, τί ἄσχημα ποῦ ἐφέροντο αὐτοὶ οἱ Μιλανέζοι πρὸς τοὺς Γάλλους ποῦ ἤρχοντο νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν!... Ἄρχισα νὰ κτυπῶ τὴν πόρτα δυνατά, μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια, καὶ ἐπιτέλους ἕνας γέρος ἀνθρωπάκος ποῦ ὡμιλοῦσεν ἄγνωστη γλῶσσα, μοῦ ἄνοιξε τρέμων, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο κανένας γάλλος στρατιώτης ποῦ ἤθελε νὰ βλάψῃ αὐτὸν ἢ τὸ θέατρόν του.

«Ὅταν ὅμως μὲ εἶδεν, ἡσύχασε λιγάκι καὶ μὲ ἠρώτησε τί γυρεύω.

«—Θέλω, τοῦ εἶπα, νὰ ἰδῶ τὴν Ζαρίνη ἀμέσως.

«Ὁ γέρος ὕψωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανόν. —Ἀ, καλὸ κύριο! ἀνέκραξε μὲ τὰ κοφαχίστικά του· τὸ Ζαρίνη δὲν εἶνε πιὰ ἐντῶ! ἔφυγες μακρυά, πολὺ μακρυά, στὸ Ρουσσία!

«Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις μ' ἔκοψε στὴ μέση! Πῶς; δέχθηκα νὰ γίνω στρατιώτης τοῦ ἐχθροῦ μου, τὸν ἀκολούθησα στὴν Ἰταλία, τοῦ σήκωσα τὰ γυαλιά, ἦλθα μαζί του ὡς τὸ Μιλᾶνο, ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν μεγάλη χορεύτρια τὰ σκαρπίνια της· καὶ νὰ μὴν εἶνε αὐτὴ ἐδῶ; νὰ λείπῃ στὴ Ρωσσία;! Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἂν δὲν μ' ἐκόπταζεν ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Ἰταλός, θὰ ἔκλαιγα ἀπὸ τὸ κακό μου.

«Ὅταν μὲ εἶδε τόσο λυπημένον, ὁ γέρω-φύλαξ μὲ ἠρώτησε:

«—Καὶ τί τὸ θέλει ὁ μικρὸς κύριος τὸ Ζαρίνη;

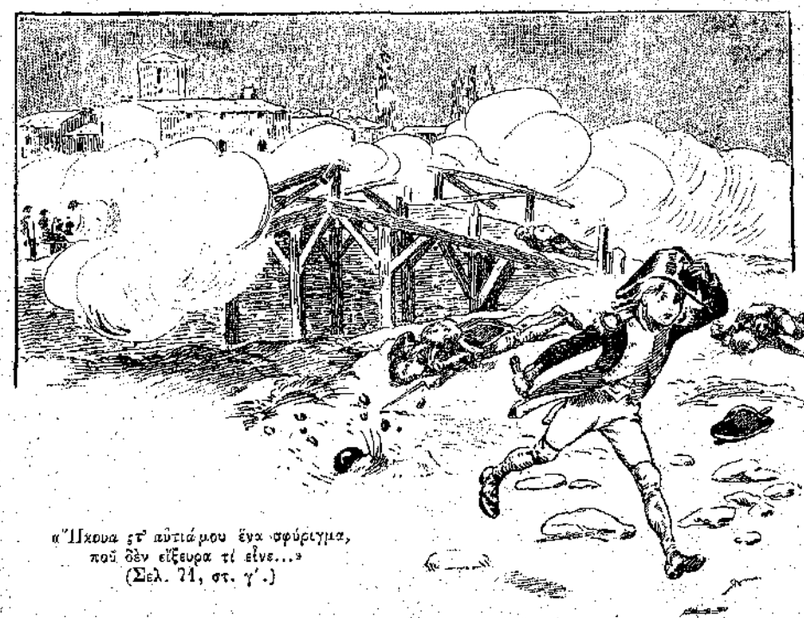

«Ἤκουα στ' αὐτιά μου ἕνα σφύριγμα, ποῦ δὲν εἴξευρα τί εἶνε...»
(Σελ. 71, στ. γ'.)

«—Ἦλθα, τοῦ εἶπα, νὰ τῆς γυρέψω τὰ σκαρπίνια της γιὰ τὴ μικρή μου φίλη Λευκοθέα.

«Ὁ γέρος τότε, ἐντελῶς ἥσυχος, ἄρχισε νὰ γελᾷ. (Τί μωρός! ὡσὰν νὰ ἦτο γιὰ γέλια αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶπα!..) Ἐπιτέλους μοῦ εἶπε:

«—Ἄκουσες, μικρὸς Γκάλλος στρατιώτης! Ἔλα μαζί μου! Ἐγκὼ σὲ πάω τώρα στὸ θέατρο καὶ ἐκεῖ θὰ βρῆς ὅσα σκαρπίνια τῆς Ζαρίνη θέλει! Τὸ Ζαρίνη ἄφισε ἐντῶ ἕνα φόρτωμα!

«Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς 'πῶ, ὅτι ἐδέχθηκα τὴν πρότασίν του ἀμέσως καὶ τὸν ἀκολούθησα εἰς διαφόρους σκοτεινοὺς διαδρόμους, ἀτελείωτους, ὡς ποῦ ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα μεγάλο δωμάτιο, ὀπίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο διάφραγμα ξύλινο. Ἦταν, φαίνεται, ἡ σκηνὴ ὅπου βγαίνουν τὸ βράδυ οἱ χορεύτριες καὶ οἱ τραγουδίστρες.

Ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἐφάνησαν ἄσχημα, ρυπαρά, ἐλεεινά. Σκόνη παντοῦ καὶ δένδρα χάρτινα. Ἡ μεγάλη Ὄπερα τῶν Παρισίων, ποῦ μᾶς ἐκθειάζετε πάντα, δὲν θὰ μοιαζῃ βέβαια μ' αὐτὸ τὸ παληοθέατρο.

«Τέλος πάντων, νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ὁ φύλαξ μοῦ ἔβειξεν ἕνα σεντοῦκι, εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς μεγάλης σάλας, ποῦ τὴν ἐτριγύριζαν καθρέπται. Πρέπει νὰ ἦταν τουλάχιστον πενῆντα ζευγάρια σκαρπίνια τοῦ χοροῦ μέσα 'ς αὐτὸ τὸ σεντοῦκι!

«—Ὁρίστε, μοῦ εἶπε· παίρνεις ὅ,τι θέλεις· εἶνε τῆς Ζαρίνη.

«Ἔψαξα στὸ σωρὸ καὶ ἐδιάλεξα δύο, τὰ λιγώτερα παλιά. Εἶνε ὅμως λερωμένα, μαυρισμένα, τριμμένα, ἐλεεινά. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χορέψῃ στὴν ὄπερα ἡ Λευκοθέα μ' αὐτὰ τὰ παλιοπάπουτσα;

Φοβοῦμαι μήπως δὲν ἐξετέλεσα καλὰ τὴν παραγγελία σας. Ἔκαμα ὅμως ὅ,τι μπόρεσα διὰ νὰ σᾶς ὑπακούσω, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ Λευκοθέα στὴν πρώτη της ἐμφάνισι.

«Πῆτέ της ἐκ μέρους μου πολλά, καὶ δεχθῆτε, ἀγαπητέ μου διδάσκαλε, τοὺς ἐγκαρδίους χαιρετισμοὺς τοῦ ἀφοσιωμένου σας μαθητοῦ

«Λουδοβίκου»

***

Καθὼς βλέπομεν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς, ὁ μικρός μας φίλος ἐφέρθη ἔξοχα ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὸ δὲ καλὸν ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον προέβλεπεν ὁ κ. Δεπρεώ, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν Γάλλων εἰς τὸ Μιλᾶνον, ὁ Βοναπάρτης, ἐνθυμηθεὶς τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος τῷ ἔφερε τὸ τηλεσκόπιόν του ὑπὸ χάλαζαν σφαιρῶν παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Λόδι, τὸν ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του.

Μόλις ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του ὁ Λουδοβῖκος, τὸν ἠρώτησε μειδιῶν:

— Εἶσαι λοιπὸν γενναῖος, μικρέ μου;

—Ἔτσι φαίνεται, στατηγέ, ἀπεκρίθη ἀφελῶς τὸ παιδί.

— Καὶ δὲν θέλεις πιὰ νὰ γίνῃς χορευτής;

— Παρντόν! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λουδοβῖκος· τὸ θέλω ἀκόμη καὶ τὸ παραθέλω.

Ὁ Βοναπάρτης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Χορευτής! ἐξηκολούθησεν· ἕνα παιδὶ σὰν καὶ σένα!.. Ἐγὼ θέλω νὰ σὲ κάμω στρατιώτη, καὶ διὰ νὰ σὲ ἀντιμείψω διὰ τὴν καλή σου διαγωγὴ εἰς τὸ Λόδι, σοῦ δίδω τὴν ἄδεια νὰ μοῦ ζητήσῃς ὅ,τι θέλεις.

Ὁ Λουδοβῖκος ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα τὸ ἀπεφάσισεν:

—Ἀφοῦ μ' ἐρωτᾶτε τί ἐπιθυμῶ, εἶπε, σᾶς ἀποκρίνομαι ὅτι ἤθελα νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι γιὰ νὰ δώσω στὴ μητέρα μου τὰς οἰκονομίας μου καὶ στὴ μικρά μου φίλη Λευκοθέα τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνη.

—Ξεφορτώνου με λοιπόν, πεισματάρη τοῦ διαβόλου, στραβόξυλο! ἀνέκραξεν ὁ Βοναπάρτης.

Καὶ ἀπεμακρύνθη γελῶν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ Λουδοβῖκος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχιστράτηγος εἶχε χορηγήσῃ τὴν ζητηθεῖσαν ἄδειαν, ἀνεχώρει διὰ τὸ Παρίσι μὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ζυνώ, τοῦ ὑπασπιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπεφορτίσθη ἀπὸ τὸν Βοναπάρτην νὰ φέρῃ εἰς τὸ Διευθυντήριον τὴν εἴδησιν τῆς νίκης τοῦ Λόδι καὶ τῆς καταλήψεως τοῦ Μιλάνου.

Ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ, ἐγκαταλείπων τὸ στράτευμα τῆς Ἰταλίας καὶ τὸν ἀρχηγόν του, τὸν ὁποῖον οἱ στρατιῶται ἀπεκάλουν τώρα «Κοντοδέκανέα», ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτόν, ὅτι ὁ Βοναπάρτης αὐτὸς ἦτο σήμερον ὀλιγώτερον «ἐχθρὸς» του ἀπὸ ἄλλοτε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ

Ἐνῷ εἰς τὴν Ἰταλίαν συνέβαιναν ὅσα γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Λουδοβίκου, αἱ ἐργασίαι τοῦ κ. Δεπρεὼ εἰς τὸ Παρίσι ἐπήγαιναν πολὺ καλλίτερα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν του εἶχεν αὐξηθῆ, διότι αἱ νίκαι τοῦ Βοναπάρτου ἐνίσχυον τὸ Διευθυντήριον καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν τώρα εἰς τὴν διάρκειάν του καὶ εἰς τὴν ὁριστικὴν ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας. Ἐξ ἄλλου, ὅταν μία χώρα λαμβάνῃ εἰδήσεις νικῶν ὡς αἱ τοῦ Ἀρκόλου, τοῦ Ρίβολι καὶ τοῦ Λόδι, εἶνε φυσικὸν νὰ χαίρεται καὶ νὰ θέλῃ νὰ διασκεδάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΡΑΛΛΑΚΙ

Βότσαλα νὰ παίξωμε
στοῦ γιαλοῦ τὴν ἄμμο
κ' ἥσυχα νὰ τρέξωμε.
Καθισμένοι χάμω,
βότσαλα νὰ παίξωμε
στοῦ γιαλοῦ τὴν ἄμμο.

Κύμα' ἂν θὰ σπάσουνε
θὲ νὰ μᾶς δροσίσουν
κι' ὅλα θὰ περάσουνε
καὶ θὰ μᾶς ἀφίσουν.

Κάποιο κῦμα σέρνοντας
τὸν ἀφρὸ στὴν ἄμμο
κοραλλάκι φέρνοντας
θὰ μᾶς ρίξῃ χάμω.
Κάποιο κῦμα σέρνοντας
τὸν ἀφρὸ στὴν ἄμμο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Σκύλος κωδωνοκρούστης

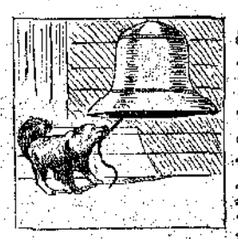

Ἀπέξω ἀπὸ ἕνα φάρον, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὑπάρχει κρεμασμένος ἕνας μεγάλος κώδων, τὸν ὁποῖον ὁ φύλαξ τοῦ φάρου κτυπᾷ ὅταν εἶνε ὀμίχλη, διὰ νὰ εἰδοποιῇ τὰ πλοῖα. Ὁ φύλαξ ἐγύμνασε τὸν σκύλον του Σάϊλορ νὰ κτυπᾷ ἐπίσης αὐτὸν τὸν κώδωνα. Καὶ τὸ ἐξυπνον ζῷον ἐκτελεῖ πιστότατα τὰ καθήκοντά του κωδωνοκρούστου!

Μιὰ φωλιὰ εἰς ἕνα σκιάχτρο

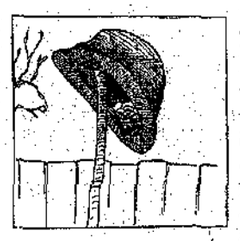

Ἕνας καλλιεργητὴς τῆς Γαλλίας, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα του, ἔστησεν εἰς τὸν κῆπόν του ἕνα πάσσαλον μ' ἕνα παληοκάπελλο. Ἕνας σπουργίτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβήθη καθόλου τὸ σκιάχτρο, εὗρεν ἀπεναντίας τὸ καπέλλον ἐκεῖνο κατάλληλον νὰ κροστατεύσῃ τὴν μέλλουσαν οἰκογένειάν του, καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ κτίσῃ ἐκεῖ-μέσα τὴν φωλεάν του!

Τὸ μεγαλήτερον βλῆμα τοῦ κόσμου

Ἰδέτε τί μεγάλον ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ ὀβούζιον! Τὸ μεταχειρίζεται ὁ στόλος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ξεύρετε δὲ πόσον κοστίζει μία μόνον κανονιὰ μὲ τέτοιον βλῆμα; Πέντε χιλιάδες φράγκα... τιποτένια πράγματα!..

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγ. Α. Γουσίου

ΤΗ	ΡΟ	ΦΙΣ	ΘΩ	ΚΟ	ΕΥ
ΚΛΩ	Η	ΛΕ	ΔΟ	ΛΗ	ΤΕΡ
ΣΑ	ΜΑ	ΤΟΣ	ΧΟΣ	ΠΗ	ΔΡΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν ἓξ λέξεις σημαινουσαι: Μοῖραν, ἀρχαῖον Βασιλόπαιδα, ἀρχαῖον Ἱστορικόν, ἀρχαῖον Βασιλέα, πόλιν τῆς Ἑλλάδος καὶ Μοῦσαν.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴ ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***, τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἔνα ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ ὁ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσεις τοῦ Παιγνίου καὶ Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 7ου φυλλαδίου

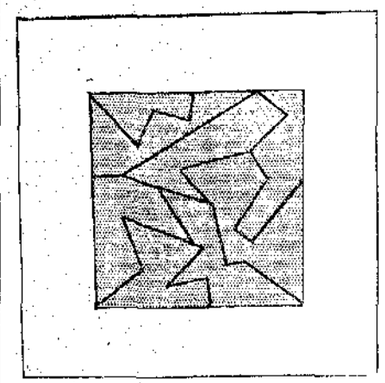

α) Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ 8 τεμάχια διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ τὸ τέλειον τετράγωνον.

β) Ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας σχηματίζεται εἰς τὸν φιόγκον τοῦ καπέλλου της.

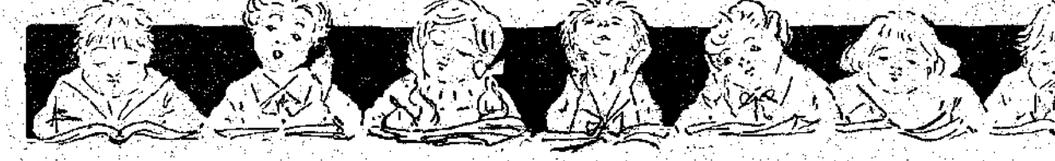

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

Ο ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΞ

Ντούκ! Ντούκ! Ντούκ! ἠχεῖ ἡ ράβδος τοῦ νυκτοφύλακος (μπεχτσῆ) ἐπὰ τοῦ λιθοστρώτου (καλδεριμιοῦ) τοῦ στενοῦ δρομίσκου. Εἶνε ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ ἐκτὸς τῆς παγερᾶς σιγῆς ἥτις μᾶς περιβάλλει, δὲν ἀκούονται εἰμὴ αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν καὶ ἡ ἠχὼ τῶν κτυπημάτων τῆς ράβδου τοῦ μπεχτσῆ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν ἀτελείωτον γιαγκηνβάαασαρ (ἔπιασε φωτιά) καὶ τὰ βήματα τοῦ ἀπομακρυνομένου νυκτοφύλακος, ὅστις ἀπέρχεται ὄπως καὶ ἐπλησίασε, περιβαλλόμενος ἀπὸ πέπλον βαθέος μυστηρίου, διακόπτουν τὴν μελαγχολικὴν σιωπήν, καὶ τόσον εἶνε ἄγρια καὶ μυστηριώδη, ὥστε ρῖγος διατρέχει ὅλον τὸ σῶμα μας, καὶ περίεργον αἴσθημα μᾶς καταλαμβάνει. Ἡ διάνοια μᾶς φέρει εἰς ἀπομεμακρυσμένας ἐποχάς, εἰς τοὺς ατενοὺς καὶ σκοτεινοὺς διαδρόμους τῶν Βυζαντινῶν συνοικιῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπὸ προσωπίδας καὶ μαύρους μανδύας οἱ εὐγενεῖς ἢ οἱ λῃσταὶ τοσαῦτα διέπραττον κακουργήματα.

Μεγάλας ὑπηρεσίας μᾶς παρέχει ὁ νυκτοφύλαξ, φυλάττων τὴν ζωὴν καὶ τὸν πλοῦτόν μας, ἀντὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς, ἀγρυπνῶν, ταλαιπωρούμενος θυσιάζων τὴν ὑγείαν του καὶ ἐνίοτε πίπτων θῦμα λῃστῶν καὶ κακοῦργων.

Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων

(Γεώργιος Κεβ. Ἀλοκώστας)

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Μία μακρὰ μελανὴ γραμμὴ διαγράφεται κατὰ μῆκος τῆς λευκῆς ὁδοῦ. Ἡ γραμμὴ κινεῖται, προχωρεῖ καὶ ὁλονὲν πλησιάζει... Τί συμβαίνει λοιπὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν μικρῶν αὐτῶν ὄντων; Ποῦ βαδίζει ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν μυρμήκων καὶ διατί τόση τάξις καὶ τόση ἐπισημότης εἰς τὴν πορείαν αὐτήν;

Ἀλλὰ νά! ἐπλησίασαν τώρα καὶ διακρίνονται καλά. Προχωροῦν βραδέως καὶ εἰς δύο στοίχους. Εἰς τὸ μέσον μία διπλὴ σειρὰ μυρμήκων ἐσχημάτισεν ἐν ἀρκετὰ εὐρὺ τετράγωνον. Ἐντὸς τοῦ τετραγώνου εἰς μύρμηξ φαίνεται συρόμενος διὰ τῆς βίας ὑπὸ δύο ἄλλων. Οἱ δύο οὗτοι φαίνεται νὰ κοπιάζουν πολὺ νὰ τὸν σύρουν διότι προχωροῦν βραδέως καὶ σταματοῦν διαρκῶς.— Εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ ὅπου σχηματίζεται μία μικρὰ πλατεῖα, ἡ γραμμὴ σταματᾶ.

Ὁ μύρμηξ σύρεται εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας καὶ περιξ του τριπλοῦς κύκλος σχηματίζεται. Τὸ ἄθλιον αὐτὸ πλάσμα εἶναι καταδικασμένον εἰς θάνατον διὰ τὴν βδελυρωτέραν πρᾶξιν, τὸ ἀτιμώτερον ἔγκλημα, τὴν προδοσίαν!

Πρὸ ὀλίγου οἱ μικροὶ μύρμηκες προσεβλήθησαν ὑπὸ μιᾶς ἀγρίας φυλῆς, ἡ ὁποία ἤρχετο νὰ τοὺς ἁρπάσῃ τὰ τρόφιμα. Τότε ἐνῶ πάντες εἰς τὰς θέσεις των ὑπερησπίζοντο γενναίως τὰς ἀποθήκας, ὁ προδότης μύρμηξ ὡδήγησε τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ μίαν μικρὰν ὀπὴν ἐντὸς τῶν ἀποθηκῶν.

Οἱ γενναῖοι φρουροί, προσβληθέντες αἰφνιδίως, κατεσφάγησαν, τὰ δὲ τρόφιμα ἀνηρπάγησαν. Ὅταν οἱ ἔξωθεν προσέτρεξαν, δὲν ἐπρόφθασαν νὰ σώσουν παρὰ ὀλίγα τρόφιμα, κατώρθωσαν ὅμως νὰ συλλάβουν τὸν προδότην. Καὶ ἰδοὺ σήμερον σύρουν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας του! Ὡς προδότης θὰ τιμωρηθῇ καὶ θὰ τιμωρηθῇ σκληρότατα!...

Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ μύρμηξ μετανοεῖ καὶ ζητεῖ συγχώρησιν, ἀλλὰ πολὺ ἀργά! ἡ μετάνοιά του εἰς τίποτε πλέον δὲν θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ, εἰς τὸν κόσμον τοῦλάχιστον αὐτόν, εἰς τὸν ἄλλον.. τίς οἶδε.....

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Τὸ πρῶτο χιόνι σήμερα μᾶς ἦλθε, τί χαρά!
Τρεχάτε κι' ἄς ἀφίσωμε τὴ σόμπα, τὸ [μαγγάλι.
Νὰ μείνωμε μέσ' στὴ φωλιά δὲν εἶμεθα [μωρά.
Ἄς ἰδοῦμε νὰ θαυμάσωμε τῆς φύσεως [τὰ κάλλη!

Ἐλάτε νὰ γελάσωμε, νὰ παίξωμε χιονίες,
Γιατὶ θὰ λυώσῃ στὴ στιγμὴ τὸ εὐρόρρο τὸ [χιόνι...
Ἐλάτε, μὴ φοβόσαστε, παιδιά, τὶς παγωνιές,
Στὸ σπίτι ἀρῆστε τὰ παλιά, κανεὶς μας δὲν [κρυώνει.

Νά! τὰ πουλιὰ κυττάξετε πῶς τρέχουν, [πῶς πηδοῦν
Σὰν νὰ μᾶς κοροϊδεύουνε ποῦ εἴμαστε στὴ [ζέστα
Κι' ἔρχονται στὸ παράθυρο τί κάνουμε νὰ [ἰδοῦν
Καὶ φεύγουν καὶ ξανάρχονται—τί ὤμορφα, [γιὰ ἰδέστα!...

Ἀθανάσιος Διάκος

ΜΑΘΗΜΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ

Ἤμην μόλις τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἔχαιρον ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀγρῶν. Ἐν τοσούτῳ ἡ μητέρα μου δὲν ἔχανεν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μοῦ ἐμπνέῃ τὸ σέβας πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἀλλὰ κάποτε τὸ ἀποτέλεσμα ἐξέφυγε πολὺ τὸν σκοπόν της. Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα: Εἶχα σύντροφον ἀχώριστον ἕνα μικρὸν χωρικόν, ὀνομαζόμενον Γιάννην, μεγαλείτερόν μου κατὰ τρία ἔτη καὶ δυνατώτερόν μου.

Μ' ὅλον τοῦτο ὑπέκυπτε, εἰς ὅλας τὰς θελήσεις μου ὡς νὰ εἶχε γεννηθῇ διὰ νὰ με ὑπακοῇ.

Ἡ συνήθεια ποῦ εἶχα νὰ προστάζω χωρὶς αἰτίαν με διέφθειρε, καὶ ἡ μητέρα μου ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ πέρας εἰς αὐτὸν τὸν δεσποτισμόν. Με ἐκάλεσε λοιπὸν μίαν ἡμέραν διὰ νὰ δώσῃ εἰς μὲν τὸν Γιάννην ἕνα μάθημα ὑπερηφανείας, εἰς ἐμὲ δὲ εὐθύτητος. Ἀφοῦ με ἐπέπληξε διὰ τὴν μανίαν ποῦ εἶχα νὰ κάμνω ἀδιακόπως τὸν κύριον, μᾶς εἶπε σοβαρῶς ὅτι ὁ Γιάννης δὲν εἶχε γεννηθῇ διὰ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς φαντασιοπληξίας μου, ὅτι ἦτο ὁ ἴσος μου, ὁ φίλος μου, καὶ ὄχι ὁ ὑπηρέτης μου καὶ ὅτι ἤθελε νὰ ἀλλάξωμεν ἐντελῶς διαγωγὴν εἰς τὸ μέλλον. Ὁ βάρβαρος δὲν ἐννόησε τόσον πολύ, καὶ τὴν ἐπαύριον, ἐκεῖ ποῦ εὑρισκόμεθα εἰς τὸ δάσος, ἔβγαλε τὰ ξύλινα ὑποδήματά του καὶ μὲ διέταξε νὰ τὰ κρατῶ. Ὑπήκουσα.

Ἐφθάσαμεν ἔτσι ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα μου, ἐγὼ φέρων τὰ ὑποδήματατα τοῦ Γιάννη (δὲν ἦσαν δὰ καὶ ἐλαφρὰ) ὁ δὲ Γιάννης ὅλως ὑπερήφανος διότι μὲ ἔβλεπε λαχανιασμένον καὶ κατακουρασμένον. Καὶ ὅμως ἦτο τὸ πλέον ἀγαθὸν τὸ πλέον γλυκὺ ἀγόρι τοῦ χωριοῦ.

Αὐτὸ πλέον τὸ μάθημα ἰσότητος μὲ μετέβαλε. Πόσας φορὰς μεγάλα συμβάντα με ἔκαμαν νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ***Νίκη τοῦ Παιωνίου***

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ

Διηγοῦνται ὅτι φιλάργυρός τις συνείθιζε νὰ κρατῇ τὴν ἀναπνοήν του ὅταν ὁ ἁράπης τοῦ ἔπαιρνε μέτρον, διὰ νὰ χρειασθῇ οὗτος ὀλιγώτερον ὕφασμα διὰ τὴν ἐνδυμασίαν του.

Περὶ ἄλλου πάλιν πλουσίου φιλαργύρου διηγοῦνται ὅτι, ἀπολέσας τὸν σκύλον του, τὸν μόνον φύλακα τῆς οἰκίας του, καὶ μὴ θέλων νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, κατέβαινε κάθε βράδυ εἰς τὸν κῆπον του καὶ ἐγαύγιζεν ὡς σκύλος διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς κλέπτας.

Περί τινος δὲ ρυπαροῦ Κινέζου φιλαργύρου, διηγοῦνται ὅτι συνήθιζε νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν ἀγορὰν ὅπου πωλοῦνται ψητὰ πουλερικὰ καὶ νὰ μαλάζῃ διὰ τῶν δακτύλων ψητὴν χῆνα ἢ ὀρτυκόμητρα, διαπραγματευόμενος δῆθεν τὴν ἀγοράν της, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔχωνε τὰ δάκτυλά του, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀλειμμένα μὲ τὸ πάχος τῆς ὄρνιθας εἰς τὴν ὀρυζάν του, καὶ τοιουτοτρόπως τὴν ἔτρωγε ἠρτυμένην.

Οἱ πλούσιοι φιλάργυροι ὁμοιάζουν μὲ φορτηγὰ ζῷα, σύροντα χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ τρώγοντα ἄχυρα.

Δωδωναῖος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πατήρ (πρὸς τὴν μητέρα εἰς κάποιαν συνομιλίαν:)—Ἐγὼ κρίνω τοὺς ἀνθρώπους πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμαν τὴν πρώτη φορὰ ποῦ τοὺς εἶδα.

Ὁ μικρὸς Παῦλος :— Μπαμπᾶ, τί ἐντύπωσι σοῦ ἔκαμα ὅταν μὲ εἶδες γιὰ πρώτη φορά;

Ἀπὸ τὴν Νίκη

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΙΣΑ

Ἡ λογοῦ εἶπε ἡ Κίσα
Στὸ γλυκὺ ἀηδονάκι:
—Ἕνα τραγουδάκι
Μάθε με ἰσα-ἴσα
Τώρα ποὺ ὅλ' ἀνθίζουν
καὶ μοσκομυρίζουν,
Νὰν τὸ λέω στὸ θάμνο
Καὶ ὅπου ἀερολάμνω...
—Κίσα μου ἐκρελάθης;
Σὺ ποτὲς νὰ μάθεις;
—Ἔτσι νἀχωμε καλό,
Καὶ γιατὶ παρακαλῶ;
—Ὅποιοι θέλουν νὰ μαθαίνουν
Καὶ πρὸ πάντων μουσική,
Πρέπει πράτα νὰ σωπαίνουν
Καὶ νἀκοῦν προσεκτικοί...
Μὰ ὁ λογᾶς νἀκούῃ προφταίνει
Ποῦ ὅλο λέει ὡς που πεθαίνει;

(Μίμησις)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 25ην Ἰανουαρίου 1911

ΕΓΓΡΑΦαΙ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ φίλος μου *Ι. Κ. Γ.* ἀνωνέωσε διὰ τὸ 1911 τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 61 συστηθέντος ἀπόρου. Ἡ δὲ φίλη μου *Εὐθυμία Χρ. Χαραλαμπίδου* ἀνανέωσε διὰ μίαν τριμηνίαν τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 60 ἀπόρου. Εὖγε τῶν!

Παρήγορε Ἄγγελε, σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐκ νέου. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς σας κάμνει μποικοτάζ. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται τόση καθυστέρησις.

Νὰ ἐκεῖνο ποῦ σᾶς ἔλεγα: Πότε νομίζετε ὅτι ἡ φίλη μου *Ἀττικὴ Δύσις* βρῆκε καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ; Ἄμα ἐτελείωσαν ἡ ἐξετάσεις τῶν ἑορτῶν καὶ ἄρχισαν τὰ μαθήματα! Τὴν συγχαίρω διὰ τὰ ὡραῖα δῶρα ποῦ ἔλαβε τὴν πρωτοχρονιάν.

Ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, *Φιλόπατρι Ἴων*. Ἔτσι κάπου-κάπου νὰ μοῦ γράφῃς ἐντενέστερα. Πῶς ἐπέρασαν ἐννέα χρόνια!... Σ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅταν σ' ἔφερεν εἰς τὸ γραφεῖον μου ὁ διδάσκαλός σου. Ἤσουν ἕνα παχουλό, ὁλοστρόγγυλο παιδάκι. Τώρα βέβαια θαδυνάτισες καὶ θὰ ψήλωσες, ἔ;

Νὰ μὴ κόπτῃς τὰ λυσόχαρτα, *Οὐράνιον Τόξον*, ὁ ὁποῖος τὰ θέλω ὁλόκληρα· εἰμπορεῖς ὅμως νὰ τὰ στέλλῃς εἰς ἀνοικτὸν φάκελον καὶ νὰ πληρώνῃς μόνον 5 λεπτά. Ὁ Ἀνανίας, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Πίσσα δὲν εἶνε πλέον εἰς τὸ γραφεῖον. Τώρα ἔχω τὸν Ἀζαρίαν, τὰδέλφια του κ' ἕνα σκυλάκι.

Φαντάζομαι λοιπὸν τὴν χαρὰν σου, *Κρητικοπούλα*, μὲ τὰ χιόνια αὐτῶν τῶν ἡμερῶν! Μήπως παρευρέθης καὶ εἰς τὸν χιονοπόλεμον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου; Μοῦ εἶπαν ὅτι ἔλαβε διαστάσεις πολέμου ἀληθινοῦ.

Ἔ, ὅσοι περιμένετε τετράδια ἀπὸ τὸν *Μπάρμα-Γιῶργον*, μὴν τὰ περιμένετε πρὸς τὸ παρόν, Ὁ καϋμένος ἦταν ἀρρωστος ἀπὸ «γρίππην, βρογχίτην, γριππόπνευμονίαν, βρογχοπνευμονίαν καὶ ἄλλας ἀκόμη ἀρρώστειες πολλές». Θαῦμα πῶς ἀνέρρωσεν! Ἔχει ὅμως τόσην ἀδυναμίαν, ποῦ πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι καὶ ὑπὸ διαιταν ἕως τὸν Μάϊον! Ἂς ἐλπίσω ὅτι αὐτὰ εἶνε ὑπερβολαὶ καὶ ὅτι πολὺ γρηγορώτερα θὰ γίνῃ ἐντελῶς καλά, πρὸς μεγάλην χαρὰν ὅλων μας.

Ξενιτεμένο Πουλί, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Καὶ πραγματικῶς εἶνε πολὺ κολακευτικά. Νὰ εἶσαι εἴκοσι ἐτῶν, νὰ διευθύνῃς κατάστημα, καὶ πάλιν νὰ εὑρίσκῃς τέρψιν καὶ διδασκαλίαν εἰς τὸ περιοδικόν μου, ἰδοὺ τί μὲ κολακεύει. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐκεῖνο ποῦ λέγεις, ὅτι σοῦ εἶμαι «ὁδηγὸς τιμιότητος καὶ χρηστότητος εἰς τὰς ἐργασίας σου».

Καὶ ὁ ἀγαπητός μου *Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου* διευθύνει τώρα τὸ κατάστημα τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν μιᾶς Τραπέζης. Καὶ ὅμως δὲν μὲ λησμονεῖ. Νὰ τί φίλους ἔχω ἐγώ!

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ζεσπάθωμα, *Δούκισσα τοῦ Δάντεν*. Εἶπε εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην *Μ. Σ.* ὅτι πάντοτε τὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐρώτησέ την ἂν σκοπεύῃ ἀκόμη νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τὸ σχέδιόν ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραφεν εἰς τὸν κ. Φαίδωνα.

Ἡ *Μικαέλα*, μὲ ὅλην της τὴν τεμπελιάν, μοῦ γράφει σήμερον ἕνα σωρὸ διὰ τὸ χιόνι. Ἰδοὺ κάμνει αὐτὴν τὴν παρατήρησιν· ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ ὅταν βρέχῃ περιπατοῦν εἰς τὸν δρόμον προφανῶς δυσηρεστημένοι, ἀπεναντίας, ὅταν χιονίζῃ, φαίνονται κατευχαριστημένοι. Καὶ ἂς εἶνε τὸ χιόνι πυκνόν, καὶ ἂς τοὺς στραβώνῃ εἰς τὸν δρόμον. Αὐτὸ εἶνε ἀληθινόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ χιονίζῃ συχνά...

Ξεύρατε τί πῆγαν νὰ πάθουν μιὰ μέρα εἰς τὸ σπίτι τοῦ *Νησάκι τῶν Ἰωαννίνων*; Νὰ μείνουν νηστικοί! Διότι ἡ μητέρα του, ἅμα πῆγε τὸ φυλλάδιόν μου, ρίχθηκε στὸ διάδασμά του καὶ ξέχασε τὸ φαΐ ἐπῆ φωτιά! Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὰ κάμνουν δι' ἐμὲ αἱ μητέρες, φαντάζομαι πιὰ τὰ παιδιά!..

Τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, ποῦ ἐφάνη φέτος εἰς τὸν κύκλον μας, εἶνε ὁ πρώτην *Αἴσωπος*. Αὐτὸ τὸ θηλώνω, διότι τὸ ἴδιον ψευδώνυμον εἶχε πρὸ δύο ἐτῶν ἄλλος φίλος μου — "Ὅσον διὰ τὰ ἐγκριθέντα τῆς Σ.Σ.Σ. ποῦ μ' ἐρωτᾶ, δὲν εἶπα τόσας φορὰς ὅτι τὰ δημοσιεύω διὰ κλήρου;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἠπειρωτικὴ Αὔρα, Σαμιακὴ Αὔρα, Ἐθνικὸς Παιάν, Τρελλὴ Νειόη, Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Εὐθυνη Ἑλληνοπούλα, Μόνωσις, Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα, Πύργος τῆς Βενετίας, Φοδλί, Ξανθὴ Μουσμὲ καὶ Αὔρα τοῦ Εὐρίπου*, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰπαντήσω ὅπως ἤθελα ἐκτενῶς. Δὲν πειράζει, ἐπιφυλάσσομαι ὅταν μοῦ ξαναγράψουν.

Μόνον τὴν ἀγαπητήν μου *Κωνσταντίαν Ἀθανασιάδου* πρέπει νὰ συγχαρῶ ἐδῶ ἰδιαιτέρως, διότι μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς εὐτυχεῖς της ἀρραβῶνας. Εὔχομαι νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ γρήγορα καὶ τοὺς γάμους.

Καὶ διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. ἔλαβε τόσα πολλὰ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ὥστε δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὰ διαδάσω. Ἔπειτα εἴχαμεν καὶ τὴν ἑορτήν τοῦ κ. Φαίδωνος, ποῦ μᾶς ἀπησχόλησε μίαν ἡμέραν. Ἀλήθεια ὁ κ. Φαίδων μὲ παρακαλεῖ νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του ὅσους ἀπὸ τοὺς φίλους μας τὸν συνεχάρησαν. Καὶ τοῦ γρόνου!

"ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ,,

Καὶ δεύτερον τόμον τῶν «Παιδικῶν Σελίδων» της μᾶς ἐχάρισε ἡ κ. Π. Σ. Δέλτα. Εἶνε καὶ αὐτὸς ἐξοχα τυπωμένος εἰς τὸ Λονδῖνον, στολίζεται μὲ θαυμασίας εἰκονογραφίας τοῦ κ. Δ. Κωνσταντινίδη καὶ περιέχει ἕνα ἐκτεταμένον, ὡραιότατον, πατριωτικώτατον διήγημα, μὲ τὸν τίτλον «Παραμύθι χωρὶς ὄνομα». Σᾶς εἶπα καὶ ἄλλοτε τὶ ὡραῖα ποῦ γράφει διὰ παιδιὰ ἡ κυρία Δέλτα. Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὰ βιβλία της δὲν πρέπει νὰ λείπουν ἀπὸ καμμίαν παιδικὴν βιβλιοθήκην.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἄγορια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* α. (Κ.Δ.Σ.) *Ἐδόλιον Ζωγράφου*, α. (Μ.Π.) *Αἰγυπτία Ἑλληνίς*, κ. (Μ.Ρ.) *Ἠχώ*, κ. (...) *Πανελλήνιος Ἕνωσις*, α. (Σ. Μ.) *Μίλων ὁ Κροτωνιάτης*, α. (Θ.Π.) *Παρήγορος Ἄγγελος*, κ. (Ζ.Μ.) *Ἠπειρωτικὴ Αὔρα*, κ. (Π.Κ.) *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*, κ. (Ν.Κ.) *Ἐθνικὸς Παιάν*, α. (Μ.Τ.) *Νύμφη τῆς Ἀχαΐας*, κ. (Φ. Π.) *Χάων*, α. (Β. Μ.) *Ἕλλην Πολεμιστής*, α. (Γ.Τ.) *Κραυγὴ τῆς Πατρίδος*, κ. (Δ.Τ.) *Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο*, α. (Χ.;;!) *Αὔρα τοῦ Εὐρίπου*, α. (β+β=!;) *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, κ. (Β. Τ.) *Μαραμένη Καμέλια*, κ. (Χ. Β.) *Ὑπόδουλος Ἕλλην*, α. (Δ. Μ.) *Ζερζεβούλης*, α. (Φ.Ρ.).

Ἀφανεώσεις ψευδωνύμων : *Ξενητεμένο Πουλί*, κ. *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς*, κ. *Ἑλληνόπαις*, α. *Φοίβη*, κ. *Μόνωσις*, κ. *Λευκὴ Καμέλια*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς· Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 50. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἕ λεπτὰ ἡ λέξις.—Πρωτεύοντα μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει κόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰδότι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Σαμιακὴ Αὔρα* (θ) μὲ *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος, Λατρευτὴν Πατρίδα, Οὐράνιον Τόξον*— ἡ *Τρελλὴ Νειόη* (0) μὲ *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα, Αὔραν τῆς Νεόκτητος, Μασκώτ, Ρηγολέττον, Γυιὸν τοῦ Ἰσκιου, Αἰγυπτον*— ἡ *Ξανθὴ Μουσμὲ* (0) μὲ *Ἕλληνα, Παπαφλέσσαν, Ἄστρον Ἑσπερινὸν* (μὲ τὰ ὀνόματά τους)— ἡ *Ἐξόριστος Ἀτθὶς* (0) μὲ *Παλλάδα, Συλφίδα, Ρηγολέττον, Ἀφρόκρινο.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φώτιον Χρ. Μ.* (ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ πολύ·) *Ρηγολέττον* (περιμένω·) *Φιλελεύθερον Φρόνημα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ὁ *Μπάρμπα-Γιῶργος* δὲν μένει εἰς τὴν πόλιν σας·) *Μοσκιὰν* (τὰ ἔλαβα καὶ τὰ ἔστειλα·) *Διάπλασιν τοῦ Μέλλοντος* (ἔχει καλῶς, ἔστειλα·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (βεβαίως βάζω γραμματόσημον διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 5 λεπτῶν εἰς κάθε φύλλον· τοῦ Ἐσωτερικοῦ τὰ βλέπετε χωρὶς γραμματόσημον, διότι ὅταν εἶνε πολλὰ διὰ τὴν ἰδίαν πόλιν, στέλλονται εἰς ἕνα φάκελλον πρὸς τὸ Ταχυδρομεῖον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ φακέλλου κολλῶ τὸ γραμματόσημον ὅλων·) *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (ὁ πατέρας σου θὰ ἐφοβήθη μήν ἀπασχολήσαι ἀπὸ τὰ μαθήματά σου· πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ τὸν κάμῃς ποτὲ νὰ μετανοήσῃ ποῦ σοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ζήτω ἡ Αἴγυπτος* (ἔλαβα τὴν συνδρομὴν τῆς φίλης μας καὶ ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν· τώρα ποῦ ἐτελείωσαν αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις, περιμένω νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα·) *Ἀνδρεῖον Ἄνδριον* (ἔλαβα·) *Γενναιόψυχον Ἑλληνίδα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπάθωμα· ἐλπίζω τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν, νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα· χαρτίσμους εἰς τὴν ἀγαπητὴν *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*·) *Φαιτηκικὴν Συντροφιὰν* (ἔστειλα πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰ παράξενα ἔθιμα τοῦ χωριοῦ·) *Ε. Μ. Πνευμ.* (διὰ τοὺς ἀγοραστὰς δὲν χρησιμεύει ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ—ἴδε φυλλ. 1ον σελ. 7.—μόνον συνδρο-

μηταὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων·) *Αἰγύπτιαν Ἑλληνίδα* (αἱ λύσεις δεκταί·) *Αἱματόβρυτον Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· ἐὰν προσέξῃς καλλίτερα τὸν κανονισμόν, θὰ ἰδῇς ὅτι Μ. Μυστικὰ εἰμποροῦν νὰ ἀλλάσσουν καὶ ἀγόρια μὲ κορίτσια· τὸ γεῦμα τῶν καθηγητῶν, μὲ τὸ φυλλάδιόν μου ὡς ἐπιδόρπιον ποῦ τὸ ἐδιδάσαν προσεκτικὰ καὶ ἔλυσαν καὶ τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα... φαιδρότατον!) *Χάμ* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κραυγὴν Νίκης* (ποὺ καθ' ἑβδομάδα αὐξάνει τοὺς ἀγοραστάς της· ἀντασπάζομαι τὴν *Νίκην τοῦ Παιωνίου*·) *Συριανάκι* (ἔστειλα·) *Φοίβην* (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ν. Ζούρ.* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα·) *Λευκὴν Καμέλιαν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ·) *Χάωνα* (ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· εἰς τὴν πρώτην σου ἐρώτησιν ἀπαντῶ ναί· τὸ δεύτερον δὲν εἶνε εἰς τὸν κανονισμόν· τὸ τρίτον ἀντίκειται εἰς τὸν ἑλληνικὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τὰ λαχεῖα·) *Ἄστρον Ἑσπερινόν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Ἐξόριστον Βασιλῆᾳ* (ἔστειλα·) *Πυρφόρον Προμηθέα* (ὁ «Ἀκόλουθος τοῦ Μ. Ναπολέοντος» εἶνε εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897 τιμώμενον δρ. 3,50·) *Αἰδήριον*, *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον*, *Τέλλον Ἄγραν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 22 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Μαρτίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰρυφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

86. Λεξίγριφος

Σύμφωνα ἂν συνενώσῃς
Τέσσαρα μὲ συριγμόν,
Τῆς Ἀμερικῆς θὰ κάμῃς
Παμμεγέθη ποταμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδουκὸς Καρόλου

87. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἀπ' ὅλων τὰ μέρη ἂν λάβῃς τὸ ὅλον
Θεὰν τῶν Ἀρχαίων θὰ κάμῃς μὲ δόλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Χρυσανθίμων

88. Συλλαβόγριφος

Ἐνώνω δύο γράμματα
Μὲ ζῶον τρωκτικόν
Κ' ἀρχαῖος γλύπτης ἔξοχος
Εὑρίσκεται παρών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

89. Στοιχειόγριφος

Μὲ σεισμὸν κ' ἐγὼ ὁμοιάζω
Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Ἓν τετράποδον θὰ γίνω
Δύο σύμφωνα ἂν μοῦ σβύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἶμαι Ζακυνθία

90. Ρόμβος

Π
***
*****
Π*****Σ
*****
***
Σ

Τὰ γράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων θ' ἀποτελῆται ὁ Ρόμβος, θὰ εἶνε: Α, Δ, Ε, Λ, Ο, Π, Ρ, Σ, ὁσαιδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανόμενα. Καθέτως καὶ ὁριζοντίως θὰ αναγινώσκονται τ' αὐτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ

91-93. Ἀπροσδόκητοι Γεωγραφικαὶ Ἐρωτήσεις

Ποία εἶνε ἡ καλλίτερα, ποία ἡ μεγαλητέρα καὶ ποία ἡ νεωτέρα πόλις τῆς Εὐρώπης;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθερίας Μουσικῆς

94. Ἀριθμητικὴ διὰ Δέξεων

Ἄνθος—ἀντωνυμία=ἄρθρον + (σύμπτωμα νόσου—χρονικὴ διαίρεσις=) στοιχεῖον + (θεὸς αἰγύπτιος—φυσικὸν φαινόμενον=) ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Χώρα τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρῳάδος τοῦ Σουλίου

95. Ἀκροστιχὶς ἐκ συνωνύμων

Τὰ ἀρχικὰ τῶν συνωνύμων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν κάκιστον ἐλάτωμα:

1, Τρόμος· 2, Ζέστη· 3, Ἰσταμένος· 4, Ἀσθένεια· 5, Βουνόν· 6, Κόσμιος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑνὸς Σαυηναίου

96. Φωνηεντόλιπον

ν - ργ - μτ - λγν - μτ - πρττν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φερραίου

97. Γρῖφος

εἰς
εἰς εἰς
111 Δεῦτε Ῥὰφ
111 εἰς εἰς
εἰς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποθήτης Κωνσταντινουπόλεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52

552. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον.)— 553. Ὕαινα (υ ἐν α.)— 554. Πάρος - λάρος. 555.

Α	Α
ΩΚΕΑΝΟΣ	ΛΑΟΣ
ΙΝ ΥΙ	ΑΝΤΙ
ΜΗ ΤΣ	ΟΤΑΝ
Ω Ο	ΣΙΝΑ
Ν Σ	

556. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α:

557. *Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιᾷ καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερᾷ ἐναλλάξ.)— 558. ΑΔΡΙΑΝΟΣ (Δανία, Ροδανός, Ἰανός, νάρδος, ὄασις, Σινᾶ.) — 559. ΘΕΡΟΣ (Θαρραλέος, Ἔχθρός, Ρυπαρός, Ὀγκώδης, Σοβαρός.)—560-561. Χαλεπὸν τὸ εὖ γνῶναι. Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχήν. — 562. *Ὁ Ἐπιμενίδης ὑπῆρξε μέγας μάντις ἰατρὸς* (Ὁ ἐπὶ μένει δὶς ὑπ' ἦρξ ε μὲ γας - μαν τὶς ἰα τρὸς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα εἰς διπλάσιον, καὶ μὲ κεφάλαια τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερα τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Κυττάξατε ὅλοι τὰ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανισθέντα ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς φιλτάτης Διαπλάσεως ἑνωτικὰ Διαπλασιακῆς Αὐτοκρατορίας ψευδώνυμα. Πάντες ἂς τὰ ψηφίσωσιν. Ὅλοι καὶ ὅλαι τὴν ψῆφον σας εἰς τὰ ἑνωτικὰ ἀριστουργήματα.

Γενναιόψυχος Ἑλληνίς
Αὐτοκράτειρα Διαπλασιακῆς Αὐτοκρατορίας

Σονάτα τοῦ *Διαβόλου*, εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ἀνεκτίμητον βοηθειάν σου.

Γενναιόψυχος Ἑλληνίς *(ΙΑ', 35)*

Ἀνταλλάσσω ἀπ' εὐθείας Μικρὰ Μυστικὰ πανταχόθεν μὲ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον. — ***Ἑλληνόπαις***, Poste-Restante, Λάρισσα.

Ἀρίων, θὰ σοῦ ὀφείλω ἓν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν εὕρῃς ποία εἶμαι.

Σαμιακὴ Αὔρα. *(ΙΑ', 37)*

Ὅλοι τὴν ψῆφον σας στὰ Ἑνωτικὰ τῆς Διαπλασιακῆς Αὐτοκρατορίας.— ***Σαμιακὴ Αὔρα.*** *(ΙΑ', 38)*

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν *Μακροκοτσίδαν* εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ καὶ ***ὀλιγώτερα γέλια.— Συριανάκι, Θεσσαλὸς Ὀχυρωτὴς καὶ Σία*** *(ΙΑ', 39)*

Τὰ συγχαρητήριά μου, *Αὔρα τῆς Νεότητος!* — *Τρελλὴ Νειότη.* *(ΙΑ', 40)*

Συγχαίρομεν ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ μέλλοντας θριαμβευτάς. Συλλυπούμεθα τὴν περιφρονήσασαν «τοὺς ἀδυνάτους» *Χαρὰν τῶν Ἑλλήνων*, τὴν πανίσχυρον (!) ἀρχηγὸν τῶν Πανελληνίων (!). — ***Ἐρυάνης***, *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία*, *Κυανόλευκον Λάβαρον.* *(ΙΑ', 41)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 7 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 73]

ΑΘΗΝΩΝ· *Πίκης Α. Κουρούκλης, Ἰεώρ. Καζάνης (6), Βασιλικὴ Κονέλλη, Ἀριστ. Ι. Σινάνης, Ἰωάννης Β. Ζάχος, Ἀγγελικὴ Κ. Σωτήχου (6).*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Ε. Π. Γεωργογιλόπουλος, Εὐαγ. Σ Σουλελίς, Ι. Ἀλ. Βλαχόπουλος.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ· *Μ. Γ. Βαλασόπουλος,*
ΑΝΔΡΟΥ· *Μέων, Μ. Δεστούζος.*
ΑΡΓΑΛΑΣΤΗΣ· *Δ. Ε. Καρκαλᾶς.*
ΒΟΛΟΥ· *Μαρίκα κ. Ζούλια (6).*
ΖΑΚΥΝΘΟΥ· *Δομνίκα Ἀλ. Ρόμπᾶ (6).*
ΚΑΛΑΜΩΝ· *Ἑλένη Π. Μοσχίδου (6), Φωίβρα Π. Μοσχίδου (6), Π. Γ. Δραχόνας, Μιχ. Ν. Κουμπόυτσης, Νίκ. Χ. Δικαῖος, Ἀναστασία Κ. Χωκιάτου (6-7), Μαρίκα Κ. Φαλτήρα (6-7).*
ΚΑΡΥΣΤΟΥ· *Ἀγγελικὴ Γ. Ταρσατοπούλου, Ἰεώρ. Γ. Ταρσατοπουλος.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· *Ἑλένη Ι. Οἰκονομίδου (6), Μάρκος Σ. Ναξῶν (6), Κίρκυρα Κόγκα (6), Σπ. Δ. Μεταξᾶς.*
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· *Μιχ. Δ. Τρίκκας.*
ΛΑΡΙΣΣΗΣ· *Χρ. Ν. Καρασεγγος (6-7).*
ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ· *Ἀθανασία Ἀνδ. Πυλαρινοῦ.*
ΠΑΤΡΩΝ· *Γ. Ι. Χαλδόπουλος (6), Θεοδ. Γ. Παπανικολάου, Χωτήρ. Γ. Παπανικολάου, Ἀνδρ. Ι. Ξένος.*
ΣΥΡΟΥ· *Θεοδ. Χρ. Μουχτσόπουλος, Φώτης Χρ. Μουχτσόπουλος, Δημ. Ἐρ. Κούτσης, Θ. Δ. Δουμάκης, Μιχ. Π. Κατσιμαντῆς, Μαρία-Χριστίνα Δουρώτη (6-7), Ἰωάν. Δ. Σκληρόκης (6-7).*
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· *Σοφία Ν. Λαγκάτη.*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Μιχ. Ι. Τζιάτης, Ι. Κ. Χατζηγιάννης, Θεοδ. Δ. Ἀναστασίου, Χαρ. Γ. Ἀποστολίδης, Ἀγαθοκλῆς Κυμουντζῆς (6).*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΝΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Εὐγενοῦλα Κ. Δεμπεριάδου (6).*
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· *Χριστ. Μοδινὸς (6), Ἐλπὶς Βλαση, Μαργαρίτα Ροδοκανάκη (6), Φωφὼ Ι. Περδεγάκη (6).*
ΓΕΝΟΥΗΣ· *Βασίλειος ὁ Βουλγαρακτόνος (5-6).*
ΕΧΕΤΕΡ ('Ἀγγλίας) Albert Bonus (6).
ΖΙΦΤΑΣ· *Ἀνδρέου Ν. Τρέλλου [6].*
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ· *Νικολ. Δ. Φανουράκης.*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Ἠλιάκα τῶν Γιαννίνων [6].*
ΚΑΙΡΟΥ· *Μιχ. Κ. Σκιαδᾶς [6].*
ΚΙΟΥ· *Δέκατεφίνη Ζιβανίδου [6].*
ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ· *Κ. Μακρῆς [6], Γεωρ. Διαμαντῆς [6], Δικατεφίνη Καστίπη [6], Ἀντ. Μαυρομμάτης (6), Δ. Ν. Δημητριάδης [6], Ἠλίας Βαρθολομαῖος [5-6].*
ΠΥΡΓΟΥ· *[Βουλγαρία;] Παῦλος Παπαδόπουλος.*
ΣΜΥΡΝΗΣ· *Βασ. Διογένης 6.*
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ· *Καλλιόπη Μανώλογλου 6.*
ΧΙΟΥ· *Ἀνδρέας Σαγιαδᾶς.*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Ἐλληνοτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΞΕΝΟΣ ἐν Πάτραις, ἐγγυφεὶς διὰ μίαν ἐξαμηνίαν, καὶ ΕΛΠΙΣ ΒΛΑΣΗ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐγγραφεῖσα διὰ τρεῖς μῆνας.

Πλεονάζουν λεπ. 40 διὰ τὸν κρυπτὸν διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2048.